

B. Tóth Klári

FIGYELŐ DÉDMAMÁK

Porlepte doboz, gyúrt papundecli, esendősége megrendít, sorstárssá emelkedik. A kopott kartonfedél alól kiszabadul az ősök lehelete, életre kel a múlt.

Latod ezt a molyrágta selymet, dédanyám báli ruháját, az első szerelem érintését, egy pillantás ígéretet, amiből nem mi lettünk, magába zárta egy hajdani tánc illatát, beledermert az időbe; a halványkék selyemblúz, bevont gombjain barnás ujjnyomok, a csatos szaténcipő tapintásától emlékezni kezd a bőröm, dédmama bőrének folytatása, bordó bársony-pongyoláján szerettem visszafele simogatni a sorokat, hallgatni a sercegést.

Isten kezébe tette kilencven éve gondját, vele a ráncait, hogy aztán kisimult arccal es kitért lélekkel csusszanjon át az örökkévalóságba.

A családi relikviák előhívják Anyu meséit esténként, ez a hátul kapcsos alsóruha lehetett német ükanyámé, fiatalon vitte el a szíve – halálos ágyán levelekben búcsúzott a testvéreitől, négy gyereket szétosztotta köztük, mint valami örökséget...

A préselt virágminta kifakult szirmai alatt gótbetűk gurultak végig a levélpapíron, nyomot hagytak, mint könny a szemránokban, ahogy patyolatlelke átgöngyözött a másvilágra.

Kotorgálok a doboz alján, belemászom, kiemelem az utolsó slingelt terítőt is, minden emlék szembejött már, generációk lépték át egymást a selymeken, papírba csomagolt dísz tárgyakon át, beelőztek

a nevezetesebbek, nagypapa ötvenhatos újságcikkei rivalizálnak ükapám szabadságharcos ezüstpoharával, míg Berta nagymama gyöngyház berakású látcsöve szerényen lapul egy bársony erszényben, magába zárva az Operaház bal hármás családi páholyát, ahonnan a zenedés lányokkal felszokott a kakasülőre; Mici néni ezerkilencszáznégyes karácsonyi kívánságlistája az angyalkának, ahol az alumínium szót háromszor próbálta leírni, olyan ismeretlen volt még a fogalom...

Gubbasztok az üres dobozban.
Kiüresítem magam is, hogy elférjenek
bennem az ősök, ruhástul, ezüstpoharastul,
elveikkel és erkölcsökkel, szemek merednek
rám, figyelő dédapák, dédmamák, úgy élek-e,
ahogy kell, ahogy hajdan megálmodták.
Magamra húzom málló selymeiket, kifakult
bársonyaikat, töltekezem belőlük, ahogy
majd belőlem fognak az utódaim, mikor alig
hallható neszezéssel átlép fölöttem is az idő.

Tempevölgy, 2010. december

(B. Tóth Klári 1955-ben született Budapesten. Verset és prózát ír.)